

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Пловдив, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20235001000568 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл.613а ал.1 от ТЗ, във вр. с чл.258 и сл. ГПК.

С решение №66/29.05.2023г., постановено по търг.д. №85/2022г. по описа на окръжен съд П. е ОБЯВЯВЕНА НЕПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТТА на „З.Х.-Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление Област П. Община Б., гр. Б., п.к. ****, ул. Д.Ш. **, представлявано от „В.-**“ ЕООД, ЕИК/ПИК ***** и „Т.Б.“ ЕООД, ЕИК/ПИК ***** - от който и да е от тях заедно и поотделно, или от упълномощения прокурист А.Р.П. - самостоятелно, като е определена начална дата - 31.12.2021г. ОТКРИТО е производство по несъстоятелност на „З.Х.-Б.“ АД, ЕИК *. Постановено е прекратяване дейността на предприятието на „З.Х.-Б.“ АД, ЕИК *. ПОСТАНОВЕНА е ОБЩА ВЪЗБРАНА И ЗАПОР върху имуществото на длъжника. Определена е датата на първо събрание на кредиторите.

С решение №89/07.07.2023г., постановено по реда на чл.250 от ГПК, е

допълнен диспозитивът на решение №66/29.05.2023г., постановено по т.д. №85/2022г. по описа на Окръжен съд - П. както следва: назначен е за временен синдик на „З.х.-Б.“АД ЕИК ***** - А. Н. Н. със служебен адрес-гр. П.,ул. „Х. К.“ №*, ет.* при месечно възнаграждение от 1200лв.

ОСТАВЕНО е БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „Б.*“ ЕАД гр.С. с правно основание чл.250 от ГПК за допълване на диспозитива на решението в останалата му част -за обявяване на длъжника в несъстоятелност, прекратяване на правомощията на органите на длъжника и лишаването му да се разпорежда и управлява масата на несъстоятелността, започване на осребряване на имуществото включено в масата на несъстоятелността и разпределение на осребреното имущество, като неоснователно.

Срещу решение №66/29.05.2023г., постановено по търг.д. №85/2022г. по описа на окръжен съд П. е постъпила въззивна жалба от длъжника – „З.х.-Б.“АД. Жалбоподателят счита, че решението е необосновано, постановено при допуснато нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Въведени са подробни съображения и оплакване, че макар и да е налице парично задължение, произтичащо от търговска сделка, то по отношение на дружеството – жалбоподател липсва и не е доказана кумулативно изискуемата се предпоставка за откриване производство по несъстоятелност – спиране на плащанията, като обективно установено състояние на невъзможност на длъжника да погасява изискуеми и ликвидни парични задължения, произтичащи от търговски сделки или публични задължения, което състояние да е с траен характер. Въведено е оплакване, че съдът не е изследвал важни фактически и юридически въпроси, които са съществени за наличието на фактическия състав на чл.608 ал.1 от ТЗ. Въведени са оплаквания и досежно мотивната част на решението относно наличие на предпоставки по чл.630 ал.2 от ТЗ. Твърди се, че съдът не е обсъдил предпоставките по чл.631 от ТЗ, а именно за постановяване на решение за отхвърляне на молбата по чл.625 от ТЗ. Твърди се, че задълженията на дружеството са с временен характер и същото разполага с имущество, което е достатъчно за покриване на задълженията, без опасност за интересите на кредиторите. Аргументите на жалбоподателя са, че от доказателствата приложени към молбите на кредиторите е видно, че задълженията са обезпечени чрез ипотeki и залози, а пазарната стойност на дадените обезпечения е достатъчна да задоволи интересите на кредиторите;

дружеството разполага с краткотрайни активи и вземания, които са достатъчни да покрият задълженията му, поради което не е неплатежоспособно. Въведени са твърдения и за производствената дейност на дружеството. Въведени са оплаквания за допуснати процесуални нарушения от страна на окръжния съд, аргументирани с начина на провеждане на съдебно заседание от 15.05.2023г. Оплакването за допуснати процесуални нарушения се свежда и до неуважаване доказателствени искания на страната по чл.195 от ГПК /в която насока във въззивната жалба се съдържа доказателствено искане, оставено без уважение от въззивния съд, поради липсата на основанията по чл.266 от ГПК/. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да се отхвърли молбата за откриване на производство по несъстоятелност.

С постъпилите в срока по чл.263 ал.1 от ГПК отговори от „Ю.Б.“ ЕАД, „У.Б.“ АД и „Б.**“ ЕАД се оспорва подадената от „З.х.-Б.“ АД въззивна жалба.

Не е постъпил отговор по подадената въззивна жалба от въззиваемата страна „Д.А.Б.К.“ ЕООД.

Срещу решение №89/07.07.2023г. е постъпила въззивна жалба от „Б.**“ ЕАД гр.С. /присъединил се кредитор/. Въззивната жалба е срещу тази част от решението, с която е оставено без уважение искането на „Б.**“ ЕАД по чл.250 от ГПК. Въведено е оплакване, че същото е неправилно, изложени са съображения и доводи. Иска се отмяна на решението в обжалваната част.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК не е постъпил отговор на тази въззивна от останалите участници в производството.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбите и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.269 и чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Производството по несъстоятелност е образувано по молба на кредитора „У.Б.“ АД. Изложени са фактически твърдения за неизпълнение на изискуеми парични задължения от страна на длъжника – „З.Х.-Б.“ АД. Неизпълнението на парични задължения произтича от: Договор за кредит №***/12.09.2006, ведно с 26 бр. анекси към него, /сключен с „Е.В.Б.Б.Б.“ АД, с правопреемник „У.Б.“ АД/, с предоставен кредит в размер на 2 000 000лв., с

краен срок за погасяване - 31.01.2020г.; Договор за банков кредит под условие №**/18.05.2010, ведно с 18 анекса към него с предоставен кредит под условие в размер на 800 000 евро, с краен срок на погасяване - 31.11.2021г.; Договор за банков револвиращ кредит №*/19.01.2015г., ведно с 7 анекса към него, с предоставен кредит в размер на 750 000 евро, с краен срок на погасяване 30.04.2020г. Молителят твърди спиране плащанията по трите кредита: по Договор за кредит №***/12.09.2006г. от 28.10.2020г.; по Договор за банков кредит под условие №**/18.05.2010г. от 15.10.2021г.; по Договор за банков револвиращ кредит №*/19.01.2015г. - от 20.01.2021г. Познавайки се на клаузите от трите договора, неизпълнението на задълженията на кредитополучателя и обосновавайки влошено икономическо състояние на ответното дружество и невъзможността да изплаща текущите си задължения, молителят е сезирал съда с искане да открие производство по несъстоятелност на „З.Х.-Б.“ АД по реда на чл.630 ал.1 от ТЗ.

В исковата фаза на производството по несъстоятелност по реда на чл.629 ал.4 от ТЗ /редакцията преди изм. ДВ, бр. 66 от 2023г./ се е присъединил кредитор „Б.***“ ЕАД. Изложени са фактически твърдения за неизпълнение на изискуеми парични задължения от страна на ответника, произтичащи от търговска сделка – Договор за банков кредит №***/07.12.2018г. Твърди се, че вземанията по този договор към 08.06.2022г. са в общ размер на 5 078 868,02 евро, които длъжникът не е в състояние да изпълни, като считано от 07.05.2022г. кредитът е трансформиран в предсрочно изискуем. Искането, с което е сезиран съдът, е ответното дружество - „З.Х.-Б.“ АД, да се постанови решение по чл.630 ал.1 от ТЗ, с което да се открие производство по несъстоятелност, да бъде обявено в неплатежоспособност, евентуално – свръхзадълженост.

Като кредитор в производството по несъстоятелност своевременно се е присъединило и „Ю.Б.“ ЕАД. Кредиторът се позовава на неизпълнение на поето от ответното дружество задължение за погасяване на банков кредит по силата на: договор №***/2006 от 03.02.2006г. /сключен с „Б.П.“ АД, чийто правопреемник е молителят/, с предоставен банков кредит в размер на 250 000 евро., увеличен размер на кредита с анекс от 2015г. – 1 300 000 евро, с краен срок – 30.04.2022г., последното плащане по което е извършено на 09.12.2020г., като размерът на задължението е 1 077 523,44 евро; договор за

банков кредит №***/2006 от 28.02.2006г., с предоставен банков кредит в размер на 500 000 евро, с краен срок на погасяване 30.01.2022г., последното плащане по който е извършено на 31.01.2021г., като размерът на задължението е 3 368 921,33лв.; договор за банков кредит №***/2014 от 13.02.2014г., с предоставен банков кредит в размер на 205 000 евро, с краен срок за погасяване 28.02.2021г., последното плащане по който е извършено на 11.11.2020г., като размерът на задължението е 245 054,20 евро; договор за банков кредит №***/2014 от 15.01.2015г., с предоставен кредит в размер на 750 000 евро, с краен срок за погасяване 31.07.2021г., последното плащане по който е извършено на 02.12.2020г., като размерът на задължението е 634 593,83 евро.

Присъединен кредитор в производството по несъстоятелност в исковата му фаза е и „Д.А.Б.К.“ ЕООД. Вземането на този кредитор произтича от неизпълнение на задължение на „З.Х.-Б.“ АД, в качеството му на възложител, по договор за инженерно-технически услуги от 01.09.2021г., да заплати уговореното възнаграждение в размер на 36 000лв., с падеж 02.06.2022г.

Дружеството – ответник - „З.Х.-Б.“ АД, чрез процесуалния си представител, е изразило становище за неоснователност на молбите по чл.625 от ТЗ, като не е оспорено наличието на изискуеми парични задължения към кредиторите, но се възразява, че затрудненията на дружеството са с временен характер и дружеството разполага с достатъчно средства/имущество за покриване на задълженията, които възражения се поддържат и с въззивната жалба.

Въззивната инстанция намира следното:

„З.Х.-Б.“ АД с ЕИК ***** е регистрирано по фирмено дело №1650 от 1991г. от ПзОС с предмет на дейност: производство на хартия и изделия от нея, търговия и пласмент в страната и чужбина, производство, търговия и пласмент на опаковъчни материали, отдаване под наем на дълготрайни активи и др. незабранени от закона дейности.

Приложените към молбите на кредитора „У.Б.“ АД и присъединилите се кредитори писмени доказателства са достатъчни за установяване наличието на договорни отношения между страните – търговци, съгласно чл.1 от ТЗ, произтичащи от търговски сделки. Установено в рамките на първоинстанционното производство /с оглед защитната позиция на ответника

и приетите заключения – основно и допълнително от съдебноикономическа експертиза/ и неспорно в настоящето е неизпълнение на изискуеми парични задължения от страна на „З.Х.-Б.“ АД, произтичащи от търговските сделки, на които се позовават кредиторите, предявил молбата по чл.625 от ТЗ и присъединилите се кредитори. В приетото при първоинстанционното разглеждане на делото заключение от СИЕ се съдържат данни за спиране на плащанията към банките – кредитори: На 28.10.2020г. по Договор за банков кредит №***/12.09.2016г., сключен с „У.Б.“ АД; на 20.01.2021г. по Договор за банков револвиращ кредит №*/19.01.2010г., сключен с „У.Б.“ АД; на 09.12.2020г. по Договор за банков кредит №***/03.02.2016г., сключен с „Б.П. Б.“ АД с правоприменник „Ю.Б.“ АД; на 31.01.2021г. по Договор за банков кредит №***/28.02.2016г., сключен с „Б.П. Б.“ АД с правоприменник „Ю.Б.“ АД; на 02.12.2020г. по Договор за банков кредит №***/15.01.2015г., сключен с „Б.П. Б.“ АД с правоприменник „Ю.Б.“ АД; на 15.10.2021г. по Договор за банков кредит под условие №***/18.05.2010г., сключен с „У.Б.“ АД; на 11.11.2020г. по Договор за банков кредит №***/13.02.2014г., сключен с „Б.П. Б.“ АД с правоприменник „Ю.Б.“ АД. За голяма част от вземанията кредиторите са се снабдили и с изпълнителни листи /приложени като доказателства към молбата по чл.625 от ТЗ и към молбите на присъдените се кредиторите/, като са налице и данни, включително и констатации в заключението от СИЕ за образувани принудителни изпълнителни производства /т.11 от заключението/. Не се оспорва задължението към кредитора „Д.А.Б.К.“ ЕООД, произтичащо от неизпълнение на задължение на „З.Х.-Б.“ АД, в качеството му на възложител, по договор за инженерно-технически услуги от 01.09.2021г. Това от своя страна обуславя, както процесуалноправната легитимация на молителя и на присъединилите се кредитори, да реализират правата си по реда на част Четвърта от ТЗ, така и активната им материалноправна легитимация, като кредитори на ответника по търговски сделки, както и неизпълнение от страна на ответника – търговец на изискуеми парични задължения, породени от търговски сделки.

За да се уважи молбата по чл.625 от ТЗ следва да се установи съществуването на неплатежоспособност. Разпоредбата на чл.608 ал.2 и ал.3 от ТЗ презумира неплатежоспособността, а основанията за неплатежоспособност са регламентирани в разпоредбата на чл.608 ал.1 от ТЗ. По смисъла на цитираната законова разпоредба неплатежен е търговец, който

не само не изпълнява задължения по търговски сделки /или публичноправни задължения/, но и не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение по търговска сделка или публично вземане към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или задължение по частно държавно вземане. Тези основания следва да са налице кумулативно.

При така очертаните елементи от фактическия състав, следва да се приеме, че неплатежоспособност е налице, *когато длъжникът не може да осигури необходимите за плащане парични средства*, така че в рамките на един разумен период от време да може да изпълни своето задължение и невъзможността за плащане да е обективизирана към всички кредитори.

С оглед изразената от „З.Х.-Б.“ АД, чрез процесуалния му представител, защитна позиция възраженията по основателността на молбите на кредиторите по чл.625 от ТЗ, съответно – неправилност на обжалваното решение, се свежда до възможността на дружеството да погасява възникналите задължения с оглед наличие на активи за това и аргументи за временен характер на създадените финансови затруднения.

Изясняване на действителното финансово състояние на дружеството и относно един от основните елементи от фактическия състав на неплатежоспособността – възможността на търговеца - ответник да осигури необходимите за плащане парични средства, се изяснява от допуснатите при първоинстанционното разглеждане на делото съдебноикономически експертиза. И тъй като във въззивната жалба, подадена от „З.х.[1]Б.“АД, се съдържа оплакване и се поддържат доводи, че финансовите затруднения на дружеството са с временен характер и че същото разполага с краткотрайни активи, които са достатъчни за покриване задълженията му и тъй като заключението от допуснатата в първоинстанционното производство съдебноикономическа експертиза съдържа данни за финансовото състояние на дружеството до 31.05.2022г., с оглед служебното начало, визирано в чл.621а, ал.1, т.2 от ТЗ, за да се установи актуалното финансово състояние на дружеството, въззивната инстанция е поставила допълнителна задача към СИЕ – за изясняване на финансовото състояние на дружеството след периода - 31.05.2022г.

Както, съгласно приетите при първоинстанционното производство заключения от СИЕ, така и съгласно приетото от въззивната инстанция

заключение, изготвени вследствие проверка на приложенияте по делото документи, счетоводни баланси, оборотни ведомости, вкл. и за 2023г., годишни финансови отчети - към 31.05.2022г. дружеството е осъществявало стопанска дейност, но към тази дата задълженията по банковите кредити към кредиторите – молители са в просрочие. Но съгласно заключението относно актуалното финансово състояние на дружеството /прието от въззивната инстанция/, към м.януари 2024г. дружеството не осъществява стопанска дейност /като последния месец, в който заводът е бил захранен с ел.енергия е м.март 2023г. и след този период изцяло е спряла стопанската дейност на дружеството/. Обобщен извод и от трите експертизи може да се направи за влошено финансово състояние на дружеството, характеризиращо се със задължнялост, която е с тенденция за увеличаване на задълженията.

През първия анализиран период /в първоинстанционното производство – 2017г. – средата на 2022г./ пасивите на дружеството са се увеличавали - през 2017г. те са представлявали 58,8 на сто спрямо активите му, а към 31.05.2022 г. са 87,5%. В структурата на самите пасиви също са налице негативни изменения - дългосрочните задължения са представлявали едва 5,2 на сто спрямо активите към 31.12.2017г., а към 31.05.2022г. те са 18,32 на сто. Съответно се е увеличил делът на текущите задължения. Като стойност дългосрочните задължения са се увеличили още през 2019г., когато от 5 419 хил.лв. към 2018г. са нараснали на 7 401 хил. лв. През втория анализиран период /изследван във въззивното производство/ – от 31.05.2022г. до 31.10.2023г. пасивите на дружеството са се увеличавали с над 222 % /съгл. разясненията на вещото лице, дадени в съдебно заседанието съпоставката е към 31.12.2021г./. Ако към 31.05.2022г. пасивите са 87,5%, към 31.12.2022г. - 98 % и към 31.10.2023г.- 99%. Увеличението на пасивите към 31.12.2022г. спрямо 31.05.2022г. е в размер на 43 531 хил.лв., а към 31.10.2023г. е 43 647 хил.лв. А пасивите представляват задълженията на предприятието, произтичащи от минали събития и уреждането на които се очаква да доведе до изтичане на ресурси- носители на икономическа изгода.

Показателите за финансовото състояние на дружеството, определяемо от количествените характеристики на способността на дружеството да изплаща текущите си задължения с краткотрайните активи, също сочи на силно влошено финансово състояние, като коефициентите за обща и бърза ликвидност, са както следва: **Показатели за ликвидност:**

Коефициент на обща ликвидност /КОЛ/ - краткотрайни активи, разходи за бъдещи периоди, съотнесено към краткосрочните задължения е: Към 31.12.2019г.:0,60; към 31.12.2020г.:0,46; 31.12.2021г.:0,34; към 31.05.2022 - 0,43; а към 31.12.2022г.:0,14; към 31.10.2023г.: 0,13. *Коефициентът на бърза ликвидност* /сформиран от краткосрочни вземания, краткосрочни инвестиции и парични средства, съотнесено към краткосрочни задължения е: Към 31.12.2019г.:0,29; към 31.12.2020г. :0,25; към 31.12.2021г. - 0,19; към 31.05.2022г. - 0,23 ; а към 31.12.2022г.: 0,06; към 31.10.2023г.: 0,06. *Коефициент на незабавна ликвидност*, представляващ краткосрочни вземания и парични средства, съотнесени към текущи задължения е: Към 31.12.2019г.:0,29; към 31.12.2020г.:0,25; към 31.12.2021г. - 0,19; към 31.05.2022г. - 0,21; а към 31.12.2022г.:0,06; към 31.10.2023г. - 0,06. *Коефициентът на абсолютна ликвидност*, представляващ парични средства съотнесени към краткосрочни /текущи/ задължения: Към 31.12.2019г.: 0; към 31.12.2020г.: 0,01; към 31.12.2021г. 0; към 31.05.2022г.0; и към 31.12.2022г.: 0; към 31.12.2023г.: 0. Показателите за ликвидност характеризират способността на дружеството да изплаща текущите си задължения с наличните краткотрайни активи, като платежоспособността на дружеството е толкова по-добра, колкото коефициентът е равен или надхвърля 1 и обратно. Отчетените данни показват, че ликвидността на дружеството през двата проверявани периода /2017г. – май 2022г. и до настоящия момент/ е силно влошена, като негативната тенденция се проявява изключително към края на 2021г. Показателите за ликвидност, които характеризират възможността на дружеството своевременно, в разумен срок, с налични краткотрайни активи да отговаря на текущите си /падежирали/ задължения, са значително по-малки от 1. Или по данните от балансите, ако към 2019г. дружеството е било в сравнително добра платежоспособност, то към 2021г. и към настоящия момент то е в състояние на лоша ликвидност, обуславяща сериозни затруднения при погасяването на краткосрочните задължения.

Показателите за финансова автономност са следните: *Коефициент за финансова автономност*, представляващ собствен капитал, съотнесен към пасиви е: ако към 2017г. е 0,70 и към 2018г. и 2019г. – 0,52 и 0,48, то през 2021г. и 2022г. е 0,17, към 31.05.2022г. – 0,14, а към 2022г. и 2023г. е 0.02 и 0,01. *Коефициентът на задлъжнялост*, представляващ пасиви, съотносимо

към собствен капитал е: ако към 2017г. е 1,43 и към 2018г. и 2019г. – 1,91 и 2,06, то през 2021г. и 2022г. вече е **6,04**, към 31.05.2022г. е 7, а към 2022г. и 2023г. е изключително завишен – 47,97 и 150,52. Показателите за автономност характеризират степента на финансова независимост на дружеството от неговите кредитори. Колкото коефициентът за финансова автономност е равен или по-висок от 1 толкова зависимостта от кредиторите е по-ниска. Когато коефициентът за задлъжнялост е по-голям от 1, зависимостта на дружеството от кредиторите е по-голяма. Така посочените коефициенти за финансова автономност на дружеството – жалбоподател сочат на абсолютната му зависимост от кредитори през целия период, тъй като коефициентът на финансова автономност е под 1, значително влошен към 2021г., а коефициентът на задлъжнялост е многократно над тази стойност, като значително увеличение се констатира към 2021г.

По отношение доводите на жалбоподателя „З.х. Б.“ АД, развити във въззивната жалба, свеждащи се до липса на преценка относно наличните парични средства в каса /в каквата насока е направеното доказателствено искане/, то съгласно разясненията на вещото лице, дадени в съдебно заседание пред въззивната инстанция, а и видно от самите заключения /приети в първоинстанционното и във въззивното производство/, при определяне показателите, характеризиращи финансовото състояние на дружеството са взети предвид парични средства в каса, съгласно отразяването в баланса, но тези парични средства заемат най-малка част от текущите активи – едва 0.1%.

Съгласно заключението от СИЕ през първия анализиран период /2017г. – 05.2022г./ изчислените на базата на счетоводните данни стойности на коефициентите за ефективност на разходите сочат, че икономическо - производствената дейност на дружеството не е била в достатъчна степен ефективна - реализираните приходи са били по-малки от вложените разходи /с изключение на 2019г./. А през втория проверяван период /м.май 2022г. – до края на 2023г., с оглед прекратената стопанска дейност на дружеството към м.април 2023г. от анализа на изчислените стойности на коефициентите за ефективност и рентабилност не може да се изведе обоснована констатация за тенденциите на развитие на дружеството – доколкото стопанската дейност е прекратена изцяло, не може да се говори за ефективност и рентабилност.

Ето защо окръжният съд правилно е констатирал състоянието на неплатежоспособност, характеризиращо се с невъзможност на търговеца да изпълни изискуеми парични задължения от посочените в чл.608 ал.1 от ТЗ – т.е. – състоянието, при което длъжникът не може да осигури необходимите за плащане парични средства, защото няма достатъчно такива в банковите си сметки или бързо ликвидни активи, така че в рамките на един разумен период от време да може да изпълни своите задължения.

Вярно е посоченото от жалбоподателя „З.х. Б.“ АД в насока, че наличието на предпоставките на чл.607а ал.1 във връзка с чл.608 от ТЗ следва да се преценяват при съпоставка с контекста на чл.631 от ТЗ, според който молбата за откриване на производството по несъстоятелност следва да се отхвърли, ако е налице само временно затруднение или, ако длъжникът разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията, без опасност за интересите на кредитора.

В конкретния случай не е налице първата хипотеза на цитираната законова разпоредба – финансовите затруднения на ответното дружество нямат временен характер с оглед тенденцията за влошаване на показателите за финансовото състояние на дружеството, определяемо от количествените характеристики на способността на дружеството да изплаща текущите си задължения с краткотрайните активи. Вярно е, че в приетите в първоинстанционното производство заключения от СИЕ липсват констатации за напълно спиране плащанията към кредитори, което обективира състояние на длъжника, при което същият не е във възможност да посрещне изискуемите си парични задължения. Но пълното спиране на плащания към всички кредитори или избиращелно погасяване на задължения към някои от кредиторите не е единственият показател за влошено финансово състояние на търговеца, като в тази насока следва да се съобразява общото икономическо състояние на търговеца. От значение в тази насока са показателите, характеризиращи финансовото състояние на дружеството и преди всичко - показателите за ликвидност – като количествени характеристики на способността на дружеството да извършва плащане по текущите си задължения с краткотрайните активи и с оглед характера на ликвидността като динамична величина, както и показателите за финансова автономност и задлъжнялост. Както се посочи, ликвидността на дружеството през двата

проверявани периода /2017г., конкретно от 2019г. до май 2022г. и от м.май 2022г. до настоящия момент/ е силно влошена, като негативната тенденция се проявява изключително към края на 2021г. До 31.12.2019г. стойностите на коефициентите за задлъжнялост и финансова автономност са в референтните граници. За 2020г., 2021г. и към 31.05.2022г. стойностите са извън тези граници. Влошаване на показателите е пряка последица от драстичното намаляване на приходите през 2020г. и 2021г. – с повече от 10 милиона лева спрямо отчетените за 2019г. За първия анализиран период - 2017г. до 31.05.2022г. стойностите на всички показатели за ликвидност са под референтните стойности, като за 2019г., 2020г., 2021г. и към 31.05.2022г. са далеч под тези стойности. Това обстоятелство сочи трайно и непреодолимо състояние на неспособност за плащане на паричните задължения, тъй като търговецът не притежава достатъчно текущи /краткосрочни/ активи, в т.ч. парични средства, материални запаси, вземания и реално събираеми вземания, за покриване на падежиралите парични задължения. Не могат да се пренебрегнат и констатациите /неоспорени от жалбоподателя „З.х. Б.“ АД/ за актуалното състояние на дружеството, съдържащи се в приетото от въззивната инстанция заключение от СИЕ, което актуално състояние се характеризира с изцяло преустановена търговска дейност. Наличието на временни затруднения на длъжника е обективно състояние, свързано с очаквани приходи от стопанска дейност, събиране на вземания или привличане на инвестиции. Показател за временния характер на затрудненията е само и единствено съотношението между паричните задължения и очакваните парични вземания от длъжника, както и съотношението между общата стойност на краткотрайните активи /материални запаси, вземания и парични средства/ и общата стойност на задълженията. А това съотношение е в изключителен превес на задълженията още от 2021г., както и към края на 2023г.

Не е налице и втората хипотеза на чл.631 ал.2 от ТЗ, като визираните две предпоставки в тази хипотеза следва да са налице кумулативно. По отношение на доводите на жалбоподателя – „З.х. – Б.“, че дружеството разполага с имущество, следва да се посочи, че при преценка на способността на търговеца да покрива задълженията си, следва да се имат предвид само краткотрайните активи, чието съотношение със задълженията, както се посочи е в изключителен превес на задълженията. Ирелевантен факт

по отношение състоянието на неплатежоспособност е наличието на обезпечения и стойността на тези обезпечения /които обикновено са дълготрайни материални активи/.

Финансовото състояние на търговеца се характеризира с материални затруднения, на практика – с преустановена търговска дейност, като материалните затруднения не са временни и търговецът не е в състояние да изплаща текущите си задължения с наличните краткотрайни активи.

Ето защо оплакването на жалбоподателя – „З.х. – Б.“, че не са установени важни фактически и юридически критерии, които са съществени за наличието на фактическия състав на чл.608 ал.1 от ТЗ се явява неоснователно. Презумпцията на чл.608 ал.1 от ТЗ е необорена – налице е неплатежоспособност като материалноправна предпоставка за откриване на производство по несъстоятелност.

Неотносимо в тази насока е оплакването за допуснати процесуални нарушения от страна на окръжния съд, аргументирани с начина на провеждане на съдебно заседание от 15.05.2023г., които оплаквания, както е посочил и самият жалбоподател, не са подкрепени и с доказателства.

Правилно окръжният съд е определил началната да на неплатежоспособността - 31.12.2021г. Началната дата на неплатежоспособността се определя при съобразяване на общото икономическо състояние на длъжника. При определяне началната дата следва да се преценява наличието на всички признаци, които характеризират неплатежоспособността. Съществено за началната дата на неплатежоспособността е към кой точно момент е налице състоянието на обективна невъзможност длъжникът да изпълнява изискуемите си задължения. Началната дата е периодът, след който настъпва невъзможността длъжникът да погаси изискуемото си задължение по търговска сделка. Най - важни индикатори са коефициентите за ликвидност, при който е налице съотнасяне на краткосрочни активи към краткосрочните пасиви /задължения/, коефициентът за финансова автономност и задлъжнялост. Към 31.12.2021г. коефициентът на абсолютна ликвидност за пръв път е нулева величина; коефициентът за финансова автономност е почти нула /0.17/, а коефициентът за задлъжнялост е значително увеличен в сравнение с предходните години – 6.04. Ако показателите, определящи финансовото

състояние на дружеството през предходните години са приблизително към допустимите стойности, то коефициентите на ликвидност и финансова автономност към 31.12.2021г., сочат на пълна невъзможност за погасяването на краткосрочните задължения и абсолютна зависимост на търговеца от кредитори.

Преценката относно реда, по който следва да се открие производството по несъстоятелност следва да се направи на база конкретните данни по делото, но и съобразно отправеното към съда искане от кредитора. Казаното се отнася към подадената от кредитора „Б.**“ ЕАД въззивна жалба срещу решение №89/07.07.2023г. в частта му, с която е оставено без уважение искането на кредитора за допълване на диспозитива на решение №66/29.05.2023г. - за обявяване на длъжника в несъстоятелност, прекратяване на правомощията на органите на длъжника и лишаването му да се разпорежда и управлява масата на несъстоятелността, започване на осребряване на имуществото включено в масата на несъстоятелността и разпределение на осребреното имущество – т.е. – за откриване на производство по несъстоятелност по реда, указан в разпоредбата на чл.630 ал.2 от ТЗ. Във въззивната жалба на „З.х. – Б.“ АД също се съдържат оплаквания досежно мотивната част на решение №66/29.05.2023г. Вярно е, че в този съдебен акт съдът е изложил съображения за наличие на предпоставките за откриване производство по несъстоятелност по реда на чл.630 ал.2 от ТЗ /стр.7/, но съгласно формираната воля, обективизирана в диспозитива на решението, производството по несъстоятелност правилно е открито по реда на чл.630 ал.1 от ТЗ. Систематичното тълкуване на разпоредбите на чл.630 ал.1 и ал.2 от ТЗ сочи, че преценката за реда, по който следва да се открие производството по несъстоятелност не е в обхвата на служебната компетентност на съда. Съгласно чл.630 ал.2 от ТЗ, когато е очевидно, че продължаването на дейността би увредило масата на несъстоятелността, съдът *по искане* на длъжника, съответно на ликвидатора, синдика, Националната агенция за приходите или кредитор, може да обяви длъжника в несъстоятелност и да прекрати дейността му едновременно с решението за откриване на производството по несъстоятелност или по-късно, но преди да е изтекъл срокът за предлагане на план по чл.696. Съгласно чл.621 от ТЗ, доколкото в тази част няма особени разпоредби, прилагат се съответно разпоредбите на ГПК. По смисъла на чл.6 ал.2 от ГПК, при изразеното служебно начало в

исковата фаза на производството по несъстоятелност, все пак приложение следва да намери правилото, че дължимата защита се определя от страните, в случая – кредитора – молител в производството по несъстоятелност. Съгласно чл.100, изр. второ от ГПК процесуалните действия извън съдебно заседание се извършват *в писмена форма*, а чл.127 ал.1 от ГПК, регламентиращ съдържанието на исковата молба, каквито правни характеристики притежава и молбата по чл.625 от ТЗ, изрично посочва, че молбата следва да съдържа „в какво се състои искането“. Съпоставката на цитираните процесуални норми сочи, че „искането“ по смисъла на чл.630 ал.2 от ТЗ следва да е надлежно, своевременно заявено, в писмена форма, преди приключване на съдебното дирене. В случая надлежно сезиране на съда с искане по чл.630 ал.2 от ТЗ не е осъществено. В молбата на кредитора „Б.***“ ЕАД по чл.629 ал.4 от ТЗ /редакцията преди изм. ДВ, бр. 66 от 2023г./ се съдържа изрично искане /л.251/ „да постановите решение по чл.630 ал.1 от ТЗ ...“. При проведеното последно съдебно заседание /15.05.2023г./ представителят на „Б.***“ ЕАД е направил изявление едва в хода на устните състезания „Моля да постановите решение по чл.630 ал.2...“. И независимо че в писмената защита на този кредитор се съдържат съображения и е се поддържа искане за откриване производство по несъстоятелност и едновременно обявяване на длъжника в несъстоятелност с произтичащите от това последици, то надлежно „искане“ по смисъла на чл.630 ал.2 от ТЗ, направено от кредитор, липсва. За пълнота следва да се посочи, че не са налице предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност по реда на чл.630 ал.2 от ТЗ. Нормата предвижда само възможност за обявяване на длъжника в несъстоятелност и постановяване прекратяване на дейността му едновременно с откриване на производството по несъстоятелност, като регламентира основната предпоставка за това - когато е очевидно, че продължаването на дейността би увредила масата на несъстоятелността. Това е материалноправната предпоставка за постановяване на решение по чл.630 ал.2 от ТЗ, а процесуалната е надлежно искане за това, изходящо от правните субекти, изброени в посочената разпоредба, каквато процесуална предпоставка в случая липсва. Преценката за увреждане масата на несъстоятелността при продължаване на дейността на длъжника е не само обективна, но и субективна, въз основа на критерии, които не е необходимо да установят действително увреждане, но поне да предпоставят извод за възможност от

бъдеща увреда. Все пак за да извърши такава преценка, съдът следва да съобрази твърденията, обстоятелствата, въз основа на които е направено искането на кредитора, а в случая – при липса на надлежно искане, както и каквито и да е обстоятелства, преценка за наличие на предпоставките по чл.630 ал.2 от ТЗ не може да се извърши. Независимо от влошеното финансово състояние на длъжника, независимо че стопанската му дейност понастоящем е преустановена, не може да се направи извод за конкретни факти и обстоятелства, сочещи на действия или бездействия от страна на търговеца, увреждащи масата на несъстоятелността. При преценката, която съдът дължи да направи по прилагане нормата на чл.630 ал.2 от ТЗ, следва да се отчете и възможността за упражняване на правата по чл.697 от ТЗ /по предлагане на план за оздравяване/. А доколкото данните по партидата на „З.х. – Б.“ в ТР, раздели „Несъстоятелност“ и „Обявени актове по несъстоятелност“ сочат че не е изтекъл крайният срок, в който може да бъде заявено искането по чл.630 ал.2 от ТЗ, визиран в разпоредбата „преди да е изтекъл срокът за предлагане на план по чл.696“, то при наличието на предпоставки за постановяване на акт по чл.630 ал.2 от ТЗ, кредиторът – жалбоподател „Б.**“ ЕАД или друг от посочените в нормата субекти могат да се възползват от възможността, предоставена от нормата, да предявят надлежно искане „по-късно, но преди да е изтекъл срокът за предлагане на план по чл.696 от ТЗ“.

По изложените съображения, както въззивната жалба на длъжника - „З.х.-Б.“ АД срещу решение №66/29.05.2023г. така и въззивната жалба на присъединилия се кредитор „Б.**“ ЕАД срещу решение №89/07.07.2023г. в частта, с която е оставено без уважение искането на „Б.**“ ЕАД по чл.250 от ГПК, се явяват неоснователни и обжалваните съдебни актове следва да бъдат потвърдени.

По разноските:

От въззиваемата страна „Ю.Б.“ се претендират разноски за въззивното производство, каквито, с оглед изхода на спора пред въззивната инстанция по жалбата на „З.х. Б.“ АД се дължат. Въззиваемата страна „Ю.Б.“ е представила списък на разноските по чл.80 от ГПК за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 127 217,95лв., ведно с доказателства за извършено плащане /л.120-122/. Възражението на процесуалния представител

на „З.х. Б.“ АД за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно. В случая, видно от приложените в първоинстанционното производство пълномощни /л.387, 388/ облигационното правоотношение между страната и процесуалния представител е възникнало към 2021г. – т.е. – преди изменението на Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Наредбата/ с ДВ бр.88/04.11.2022г., при което минималното адвокатско възнаграждение следва да се определи по реда на чл.7 ал.3, във вр. с чл.7 ал.2, т.3 от Наредбата, преди изменението с ДВ бр.88/04.11.2022г. Изчислено по този начин – на базата на стойността на вземанията, минималното адвокатско възнаграждение в случая се явява в размер на 83 600,26лв. /без ДДС/. Независимо от това по кой ред следва да се изчисли минималното адвокатско възнаграждение /преди изм. на Наредбата с ДВ бр.88/04.11.2022г. или съобразно изменението/, в случая са налице всички основания за прилагане на прието в наднационална съдебна практика – решение на СЕС по дело C-438/22 от 25.01.2024г. Същото е постановено по повод преюдициално запитване по приложението на Наредбата, като приетото е в смисъл, че националният съд може да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително, когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В случая, като се съобрази характера на производството – производство по несъстоятелност в исковата му фаза, с последващи фази по предявяване на вземания, попълване на масата на несъстоятелността, осребряване на имуществото; като се съобрази, че тези разноси се дължат от масата на несъстоятелността и са необходими начални разноси за производството по несъстоятелност /които понастоящем са предплатени от кредитори/, но които ще бъдат за сметка на масата на несъстоятелността; като се съобрази основната цел на производството по несъстоятелност, прокламирана още в общите разпоредби на част Четвърта – чл.607 - да осигури справедливо удовлетворяване на кредиторите и възможност за оздравяване предприятието на длъжника, като се охраняват, както интересите на всички кредитори, така и на длъжника и неговите работници; като се има предвид и че процесуалната защита във въззивното производство не е сведена до фактическа и правна сложност, въззивният съд намира, че следва да се приложи прието с решение на СЕС по дело C-438/22 от 25.01.2024г. и да се присъди адвокатско възнаграждение значително под минимума, предвиден с Наредба №1/2004г.

за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно – 5 000лв.

Препис от настоящето решение следва да се изпрати на окръжен съд Пазарджик за вписване в книгата по чл. чл.634в ал.1 от ТЗ.

На основание чл.613а ал.1 от ТЗ препис от решението следва да се изпрати за вписване в ТР /като от датата на вписване ще започне да тече 14-дневният срок за касационно обжалване, а жалбите срещу решението ще се считат връчени чрез обявяването на съобщение за постъпването им в търговския регистър, като всяка заинтересована страна може да подаде отговор в 14-дневен срок от обявяването на постъпилата касационна жалба/.

Водим от изложеното и на основание чл.613а от ТЗ, във вр. с чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №66/29.05.2023г., постановено по търг.д. №85/2022г. по описа на окръжен съд П. с което е **ОБЯВЯВЕНА НЕПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТТА** на „З.Х.-Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление Област П. Община Б., гр. Б., п.к. ****, ул. Д.Ш. **, представлявано от „В.-**“ ЕООД, ЕИК/ПИК ***** и „Т.Б.“ ЕООД, ЕИК/ПИК ***** - от който и да е от тях заедно и поотделно, или от упълномощения прокурист А.Р.П. - самостоятелно, като е определена начална дата - 31.12.2021г.; **ОТКРИТО** е производство по несъстоятелност на „З.Х.-Б.“ АД, ЕИК *. Постановено е прекратяване дейността на предприятието на „З.Х.-Б.“ АД, ЕИК *. **ПОСТАНОВЕНА** е **ОБЩА ВЪЗБРАНА И ЗАПОР** върху имуществото на длъжника.

ПОТВЪРЖДАВА решение №89/07.07.2023г., постановено по реда на чл.250 от ГПК, в обжалваната част, с която е **ОСТАВЕНО БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането на „Б.**“ ЕАД, гр.С. с правно основание чл.250 от ГПК за допълване на диспозитива на решение №66/29.05.2023г. - за обявяване на длъжника в несъстоятелност, прекратяване на правомощията на органите на длъжника и лишаването му да се разпорежда и управлява масата на несъстоятелността, започване на осребряване на имуществото включено в масата на несъстоятелността и разпределение на осребреното имущество.

ОСЪЖДА „З.Х.-Б.“ АД ЕИК ***** да заплати на „Ю.Б.“ АД ЕИК

***** разноси за въззивното производство в размер на 5 000лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в 14-дневен срок от вписването му в Търговския регистър.

Препис от решение да се изпрати на окръжен съд Пазарджик за вписване в книгата по чл. чл.634в ал.1 от ТЗ.

Препис от решението да се изпрати за вписване в ТР /като от датата на вписване ще започне да тече 14-дневният срок за касационно обжалване, а жалбите срещу решението ще се считат връчени чрез обявяването на съобщение за постъпването им в търговския регистър, като всяка заинтересована страна може да подаде отговор в 14-дневен срок от обявяването на постъпилата касационна жалба/.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____